

След като описва местоположението на Видин, младият автор се спира на селищното устройство, обществените сгради и застъпените тук занаяти, разказва и едно предание за баба Вида, която построила черква с две кули. Интересни са сведенията за етническия състав на населението; за капиите, крепостната система, лошите улици, жилищата на аскера; за чаршията с дюкяни на занаятчиите. Отбелязани са и по-важните административни сгради - митници, агенции, джамия, консулство, локали и кафенета. Обстойно е описана Стамбол капия - с железни врати, които водят към „Калето“, където няма български къщи. Там били съдилищата (с изключение на търговското съдилище) и митницата. В „Калето“ били още телеграфът, конакът и затворот. Интересно е и описанието на Болярската или Владиската улица, на църквата „Св. Димитър“; отбелязани са също Митрополията, читалище „Цвят“ и ученическото дружество „Надежда“. Интересни са и данните за българските училища във Видин - мъжко и девическо.

В „Знание“ (бр. 2, 15 ян. 1876) помества, наред с други интересни материали, пътеписни бележки на Любен Каравелов, в които авторът прави етнодемографска характеристика на българското население, по-специално на т.нар. „шопи“⁸. При това той описва народните вярвания и културно-битовите особености на жителите в отделни селища. В следващите броеве на вестника бр. 5 и бр. 6 (1876 и 1878 г.) Л. Каравелов определя границите на групата „шопи“ като в нея неправилно включва Берковски, Белоградчишки и Видински окръг. Жителите на тия окръзи нарича „загорски шопове“, но намира разлика в езика, нравите, обичаите и домашния живот, както и във физическия тип, характера, и етническото самосъзнание.

Във възрожденския периодичен печат българският Северозапад присъства и чрез поместените информации и описания за събитията в църковно-духовния живот на населението, за тукашните православните християнски църкви и манастири. Местни дописници със загриженост отбелязват състоянието на някои порутени манастири, но по-често изразяват общата радост, когато с усилията на жителите е възобновен храм или манастир.

В „Цариградски вестник“ бр. 9, 18 юли 1859 г. намираме дописка от Берковица, отнасяща се за манастира „Св. Йоан Кръстител“ край с. Лопушна, Берковско (дн. Георги Дамяново, обл. Монтана), наричан още Лопушански манастир. Авторът, Алекси Христов - Шипооглу пише, че е започнало възобновяване на стария манастир в присъствието на йеродякон от София и на кметове от околните села. Манастирите се строили с даренията на местни християни. В същата дописка се споменават още няколко манастира - Буковски манастир (с. Буковец, общ. Бру-